

כירה פרק שלישי שבת

מ"א.

עין משפט גר מצוה

בב א מיי פ"כא מהל
אסוריו בלאה סלקא
ט"ו ט"ז א"ח ס"מ ג סע"ק
ד ופ"ט"ז א"ח ס"מ ג
סע"ד:
ל ב מ"י פ"ה מהלנט
מלכ"ס הלכ"י:
לא ג מ"י פ"ד מהלנט
דעות הלכ"י:
לב ד מ"י פ"ז מהל"ג שנת
הלכה (ל) ופ"ז הלכ"י ו
סמך לחון סה ט"ו ט"ז א"ח
ס"מ ג ש"ח סע"ק י"ב:

תורה אור השלם

1 דב"ק ויבא ויטהר ידיו
עד יום פקדו אבא נאם ו?
העלמות ודשבתים אל
הקוסם וד?
ירמיהו כב כ

מוסף רש"י

בב"ב הל"ה. חל. על ע"ס
שמשפ"ס ודמ"ס קרי לכו
ב"ב דמ"ב רבנ"ה ודמ"ס
דמ"ס (מ"ד) ודמ"ס (ע"ו)
(ג) שמשפ"ס כל הממנות
(הכונות כ"ד) ודמ"ס (נד)
(ה) שמשפ"ס מיניה. לא
(ז) ר"ה נכ"ה אל"ו (ברכות)
(ח) דב"ע למיסק לארעא
דש"ה"ל וד"ה יב"ה מו"ה
כ"ד, לה"י ה"ה משמ"ט
מ"ה (בתוב"ק). וד"ה
תחלת ר"ה ודמ"ס. כל
גופי מ"ס מ"ה מ"ה מ"ה
ש"ה"ל נל"ג כש"ו ופ"כ"ו
וה"ה ט"ו מ"ה מ"ה מ"ה
(ל"ק ט"ו כ"ג).

מוסף תוספות

א. לאחור באמה ולהשתין.
ב. במשפ"ס. מ"ס
מ"ה י"ד א"ח ג. מ"ס
ניצוצות. מ"ס הל"ה.
ד. אבל לפרוך ד"א אס"ה.
ה. מ"ה י"ד א"ח. ח"ה.
ו. ה"ה שאח"כ הרחיצה
היא מכונת תרומת רחיצת
החמין לתוך גופו. מ"ס
הל"ה. א. אלמא דסיכה
אח"כ רחיצת היא. מ"ס
הל"ה. ד. ל"מא תהו
תיובתיה מהאכ למ"ד
לחמ"ד תנן אבל לשהת
משה"ן א"ע"פ שאינה
גרופה ויאה קטומה,
ד"ה. כש"ה. ו. ונשתתה
המים עליה בחי"ר. מ"ס
הל"ה. ט. בין מו"ה מכלי
ראשון, בין מו"ה מכלי שני
גזירה שמא ימו"ה ככלי
ראשון. מ"ס הל"ה.
ז. והמים שנתכו"ה מ"ן
ביותר. מ"ס הל"ה.
ח. הל"ה אסרו למו"ה ח"ן
לתוך המים א"י כשנתן
לתוך הכלי שני, לפי שא"כ
בכל"ש המים חמין ביותר
ואיכא למנו"ה א"ס כ"ל"ה.
ט. ודמ"ס. י. ד"סעמא
משום מבשל, דר"ס"ה ח"ה
י"ז וז"פ בר אב"ה אמר
מפני ששע"ו פ"ק"ס
פ"ק"ס ומתיירא שמא
נתעקל דבוקו, ומוסיף
מ"ס, אלמא חייש"ה שמא
יתן לתוכו מים ומבשילין,
והיינו כע"פ ה"ר פורת
שפירש משום ח"ה
בישול. מ"ס הל"ה.

פשיטא דלא נגע דתניא ר' אליעזר אומר בו' ואע"ג דרבנן
פלגי עליה ושרו בפרק כל היד (נה יג. וע"ה) לא שרי
אלא^א משום ממזרות שלא יראה ככרות שפכה ויזילאו לעו על בניו
הסן ממזרית^ב: רח"צ ודא סך. וז"ל מעיקרא^ג דהא ככולי ה"ש"ס
רחי"ה קודם סיכה כדלמ"ד צ"ק
דקידושין (דף כ"ג): רח"צ סכו וקרא
מתיב ורח"ה וסכת (רות ג)^ד מיהו קרא
איכא לאוקמי ציכה שיהיה מתקטנת
עכמה לריח טוב לכן לא היתה סכה
במצלה שעל ידי רחי"ה הימה מעצרת
הסיכה מעליה:

מוליאר הגרופ שותין ממנו
בשבת. פ"י בקונטרס
לפי שאין מוסיף העל אלא משמר
ומקיים חוס שלהן ואנטיכי אפי'
גרופה אין שומין הימנה לפי שמוספת
העל ואין נראה דלא שייך למיגר
במוסיף העל אלא בהטמנה גזירה שמא
יטמין צרמן ועוד לדחוק לומר
דמתני' איירי כשעשה האיסור ועוד'^א
דאנטיכי חוסר ככל ענין לשתות
הימנו אפילו כשהסאה ואי להחזיר
תן משתין אפילו צאינו גרופו ועוד
אי משום תוספת העל אסרה ליה
מתני' צמיה תקשה לרנה וכן
יוסף דשרו לעיל (דף ל"ג). שכתב
קדרה ע"ג כירה וצולה צצת אע"ג
ללא נצשלה כמאלל בן דרוסאי ואפי'
במודד ונראה כפי' ה"ר פורת מוליא
הגרופ שומין הימנו צצת שמוגין
המים חמין ציין לפי שהמים אינן כ"כ
חמין צמוליא צצת צצת היין מן המים
שמוגין לתוכו אצל אנטיכי אע"פ
שגרופה^ב אין שומין הימנה^ג לפי שאנטיכי
יש צה העל יותר ונתבשל היין מן המים
המים צצת מוגיה^ד וכ"מ בירושלמי^ה:
והלל

מותר לאומרם בלשון קדש פומייכו ואפיקו הבלא נמי כדשמואל דאמר
שמואל הבלא מפיק הבלא אלא אשתו מיא דבי באני מאי מעליותא דתניא
'אבל ולא שתה אכילתו דם וזהו תחילת חולי מעיים^א אבל ולא הלך ד' אמות
אכילתו מרקבת וזהו תחילת ריח רע הנצרך^ב לנקביו ואכל דומה לתנור
שהסיקוהו ע"ג אפרו וזהו תחילת ריח רע וזהמא רחץ בחמין ולא שתה מהן דומה
לתנור שהסיקוהו מבחוץ ולא הסיקוהו מבפנים רחץ בחמין ולא נשתתף בצונן
דומה לברזל שהכניסוהו לאור ולא הכניסוהו לצונן רחץ ולא סך דומה למים
ע"ג חבית: **בתני'** מוליא הגרופ שותין הימנו בשבת אנטיכי אע"פ שגרופה
אין שותין הימנה: **ג'ב'** היכי דמי מוליא הגרופ תנא מים מבפנים וגחלים
מבחוץ אנטיכי רבה אמר בי כירי רב נחמן בר יצחק אמר בי דודי מאן
דאמר בי דודי כ"ש בי כירי ומאן דאמר בי כירי אבל בי דודי לא תניא כוותיה
דרב נחמן אנטיכי אע"פ שגרופה וקטומה אין שותין הימנה מפני שנחוששה
מחמתה: **בתני'** המיחם שפינהו לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו
אבל נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירן: **ג'ב'** מאי קאמר אמר
רב אדא בר מתנא הכי קאמר ימיחם שפינהו ממנו מים חמין לא יתן לתוכו
מים מועטים כדי שיחמו אבל נותן לתוכו מים מרובים כדי להפשירן
והלא

דמני באנטיכי לשון שולים הן והן אומרים לשון נמושת ושאיני נחשת מחרס: אנטיכי. מפרש בגמרא: **ג'ב'** כי יידי. חלל יש ציכה
אלל חלליה שהגחלים צו ומים נתונים בחלל השני ואע"ג דמני למוליא מיהו כירה דופנה עז והאור תדיר צמוכה כל ימות החול דופנה חס
מחל ומוסיף העל במים אע"פ שגרופה מן הגחלים: כי דודי. יורה גדולה עושין לה שמי שוליים ונותנין גחלים צין שניהם והמים על העלויים:
ול שכן. דבי כירי אסור כדפרישית שמתוך שהאור תדיר צו דופנו עב מרתיה: אצל בי דודי לא. שהרי הוא כמוליא: שנושפה. נמושת שלה
אלמא צורה של נחשת קאי ונחשת משמר רחמתו. ואני אומר נחשתה לשון שולים כדכתיב (ויקרא טו) יען השפך נחשתך ולשון של המשנה נחשתו
של תנור בתמכת כלים (פ"ח מ"ג) ושאיני אנטיכי ממוליאר דמתוך שהשולים מכוסים חוסי משמרו ואע"ג שגרופו גחליהם: **בתני' המיחם.**
קומקומם של חמין: שפינהו. כולה מתניין מפרש בגמרא: **ג'ב'** מאי קאמר. חמין פיניהו ומאי לא יתן והדר אמר אצל נותן:
והלל

לית ליה גידודי. שאין שפתה גבוהה שיהיה המים עמוקים אלל
שפתה כמו בצמלע דכיון שאין עמוקים שם כי מטי סמוך לשפתה
נועך רגליו בקרקע ומופר וממחה העפר לתוך המים ודמי למגבל.
ולי נראה דלית ליה גידודי שרי ללא דמי לנהר אלא לכלי דלית ליה
גידודי דמיא לנהר ואסור: שפינהו
ידין. כשהיה רוחץ משום לניעות:
אי נגע. צמחה: לאילו מציא מבול
עולוס. שמתחמם ובל לדי קרי וזה
קלקולו של דור המבול מוליאם שכתב
זרע לזכילה דכתיב כי השחית כל בשר
וגו' (בראשית ו): **כזולסת.** עשאוה
להא דר' אצ"ה. זולסת חיליות גייס
הכל לעיר. על שם שמתפשין וזולסטים
את העיר קרי לה זולסת: **צעפת**
זולס. כגון שהוא של אותה מלכות:
לאילו כופר. נראה שהוא צוש
צדבר: כי נחית. לנהר פניו כלפי
הנהר ואין כאן משום לניעות אסור
לכסותו: כי סליק. ופניו כלפי העס
מותר משום לניעות: ר' יורא זקיף.
דמיא לרנז שלא יראה ככופר:
משמיעו. היה ירא ליראת לו משום
דזהו צעי רבי וירא לניסק לארעא
דישראל וכן יהודה לא ציבירא ליה
ויורא פן יגורר עליו מליך: **צנלה**
יוצאו ושמה יהיו עד יום פקדי וגו'.
ור' יורא אמר נך האי קרא צכלי שרת
מתיב כדמתיבין צשני דייני גזירות
(מבנות ק"ה): **ציבאו לי נטר.** לתוך את
ראשי וקאמר להו צלשון הקודש: **פפתו**
פומייכו. ויכנס העל צית המרתך
לתוך הגוף ויוצא העל צו יצעה:
ואשטו. מן מים חמין ואפי' לא הוחמו
אלא לרחי"ה: **מוסר לאומין.** צצית
המרתך ואפי' צלשון קודש: **העל.**
דמרתך הנכנס דרך הפה: **מפיק**
העל. דזיעה: ולא הלך ד' אמות.
קודם שיצין: **מרקבת.** אינה מתעכלת
לעשות זבל: **יח רע.** ריח הפה:
ריח וזהמא. ליל גופו מוזהה צזיעה
תמיד: ולא הסיקוהו מצפנים. שאינו
מתיב לכלוס: **ולא הכניסוהו לצונן.**
שהן מחזקין את הצנול: **למים ע"ג**
צנימ. על שוליו ודדווי שאינן כנכנסים
למכו: **בתני' מוליא הגרופ.**
מן הגחלים מצע"י: שותין. ממנימו
צצת ואע"פ שהוחמו קאת מחמת
הכלי לפי שאינו מוסיף העל אלא
משמר ומקיים חוס שלהם שלא יטמנו.
צגמרא מפרש מוליא מים מצפנים
וגחלים מצחוץ כלי שיש צו צית קיבול
קעון אלל דופנו מצחוץ מחובר לו ונותן
שם גחלים והמים צקיצולו הגדול.
ורצותי מפרשים מוליא שני שולים
ואנטיכי צי דודי מוחיה צנימייס. ולי
נראה להסך דאם כן ה"ל למייתי מים
מלמעלה וגחלים מלמטה ועוד דנחשתה

רבינו הגנאל

א"ר יורא חיותיה לר'
אבהו שהניח ידיו כנגד
פניו של מטה וכו'. וכו'.
ר' אבהו היה יורד בנר
לעב"ל ואפילו נגע לא
חיישין. (לה) [הוא] דתניא
ר' אליעזר אומר כל האוחז
באמה ומשתין מביא מבול
לעולם, כלומר מתחמם
ומוציא שכבת זרע ומצא
משהו וזרע על פני הארץ, הני
מילי הדיא דלא מביעת
אבל היכא דמיבעית בנך ר'
אבהו דהוה מביעת מעלית
הנהר אין לו פנאי להתחמם
כמו שאין פנאי לבלשת
לנשך, הליכ אפילו נגע
לא חיישין ליה. והני מילי
דשרי להנהיג ידיו כנגד פניו
של מטה כשעולה מן הנהר
אבל כשירד בנהר לא, כרב
דאמר כל המניח ידיו כנגד
פניו של מטה כאילו כופר
בבריתו של אברהם אבינו
וכרבני דבי רב אשי דכי
נחתי זקפי כי סליקי שחו.
אמר רב יהודה כל העולה
מבבל לא"י עובר בשעה
שנאמר בשלל יובא ושנה
[היה] עד עום פקדי אותם
נאם ה' הלך ר' אבה ומצא
לר' יהודה במרתך והיה
אומר לשמשוי בל"ה,
הביאו לי נתי, הביאו
לי מטרק, פתחו פומייכו
ואפיקו הבלא ואשתו מיא
דבי באני, למנו מו"ה
כי דברים של חול מותר
לאומן במרתך בל"ה,
אמר אילו לא [באתי] אלא
לשמע דברי זה דודי. מתני'
מוליא. תנא מים מבחוץ
וגחלים מבפנים והוא של
חור ואם גרף גחלים שרי,
אנטיכי, א"י נחמן בי דודי
ושל נחשתה היא. והנאי
כרב נחמן אנטיכי אע"פ
שגרופה אין שותין הימנה
בשבת מפני שנוששה
מחמתה. ירושלמי מוליא
שינו גרופ אסור מפני
שהגחלים נוגעת בגופו,
ר' תנאי בר הלל אמר
מפני שהורה נכנס לתוכו
הגחלים ברוצח, ר' יוסי
בר אבין אמר מפני שעשוי
פרקין פרקין ומתיירא שמא
נתאכל דיבוקו ומוסיף מים.
אנטיכי, בשם ר' יוחנן אמר
מפני שמתחממת מחתליה.
פיסקא מיהם שפיניהו לא
יתן לתוכו צונן.